

Veneçuela: La classe obrera al centre de la batalla per salvar la nació

En aquests dies assistim a un nou intent de l'imperialisme nord-americà de sotmetre a Veneçuela als seus designis. L'autoproclamat president, el colpista Juan Guaidó, amb el suport d'alguns militars, ha intentat donar un cop de força que, de moment, no ha aconseguit el seu objectiu.

Una permanent ingerència dels EUA

Cal recordar que des que el 2 de febrer de 1999 Hugo Chávez guanyés les eleccions presidencials, les temptatives dels successius governs dels EUA d'acabar amb el govern veneçolà no han cessat de repetir-se. El que en cap concepte poden acceptar els governs dels capitalistes USA és que les majors reserves del petroli del món escapin al seu rampinya. No poden tolerar el que estableix l'Art. 303 de la Constitució Bolivariana: *“per raons de sobirania econòmica, política i d'estratègia nacional, l'Estat conservarà la totalitat de les accions de Petrolis de Veneçuela o de l'ens creat per la gestió de la indústria petrolera”*. Com assenyalava al gener de 2019 el Secretari d'Estat USA, John Bolton, en anunciar noves sancions contra Veneçuela, *“seria una gran diferència econòmica per als EUA si aconseguim que empreses petroleres americanes participin en la inversió i producció de petroli de Veneçuela. Seria bo per al poble de Veneçuela. Seria bo per al poble dels EUA. Hi ha molt en joc”*

En la seva estratègia per a sotmetre a Veneçuela i apropiari-se del seu petroli sempre han comptat amb una “cinquena columna”: la burgesia parasitària de Veneçuela. En 2002 ja van afavorir un cop d'estat, la cara pública del qual va ser Pedro Carmona, res menys que al president de Fedecámaras, l'associació d'empresaris veneçolana. Sense cap dissimulació, el cop l'encapçalava el principal representant de les grans empreses i l'oligarquia veneçolana. El cop va ser derrotat per la poderosa mobilització de la classe treballadora més explotada de Veneçuela i perquè no va comptar amb cap suport dels governs llatinoamericans.

L'imperialisme USA va haver de llepar-se les seves ferides, però no va

renunciar als seus objectius. En tot moment ha combinat les pressions polítiques, les mesures d'assetjament financer i les acusacions falses contra els diferents governs chavistes. Al juny de 2015, sota el govern Obama, John Kelly, Cap del Comando Sud dels Estats Units, va qüestionar en els mitjans de comunicació la voluntat del Govern veneçolà de combatre el tràfic de drogues.

El 13 de gener de 2017, l'administració de l'expressident Barack Obama va renovar el Decret que declara a Veneçuela com una “amença inusual i extraordinària” per a la seguretat interna del país nord-americà.

L'arribada de Donald Trump a la presidència ha suposat una intensificació dels atacs. Al febrer de 2017, acabat d'assumir el poder, va ordenar al Departament del Tresor dels Estats Units que sancionés al vicepresident Executiu veneçolà, Tareck El Aissami, mitjançant l'Oficina de Control d'Actius Estrangers (OFAC). A partir d'aquest moment, el govern Trump anima als seus lacais interns, la “oposició veneçolana” a redoblar les seves accions. En 2017 van impulsar la violència de carrer (guarimbas) amb 131 persones mortes. Més tard, van organitzar, van entrenar, van finançar i van armar l'intent de magnicidi contra Nicolás Maduro del 4 d'agost de 2018. Poc després, l'11 d'agost, el mandatari d'Estats Units va amenaçar directament a Veneçuela, en expressar que tenien “moltes opcions per a Veneçuela, incloent una possible opció militar”.

Cal assenyalat que, en tot aquest procés, els diferents governs espanyols s'han sotmès als plans dels governs nord-americans. Aznar va ser el primer a “reconèixer” als colpistes de 2002, i Sánchez ha estat a l'avantguarda a reconèixer a Guaidó i avui allotja en l'ambaixada a Leopoldo López.

El bloqueig econòmic

Però, sobretot, la principal arma dels governs USA contra Veneçuela ha estat el bloqueig econòmic i financer, que busca l'expulsió del país dels mercats financers internacionals, impeding-li recórrer al mercat de crèdits tant per a renegociar

venciments del seu deute com per a realitzar noves col·locacions.

Veneçuela és, no ho oblidem, un país integrat en el mercat mundial, sobretot, com a proveïdor de matèria primera (petroli), la qual cosa suposa per al país una alta dependència de les importacions que resulten finançades amb els ingressos petrolers. Per això, el boicot financer i comercial sobre Veneçuela té conseqüències molt més greus que en economies diversificades.

Els diversos mecanismes d'aquest bloqueig econòmic han devastat l'economia del país. L'economista Pascualina Curcio ha calculat que l'impacte de les mesures coercitives unilaterals imposades pels EUA ascendeix a 34.000 milions de dòlars de pèrdues.

El que busquen és l'asfíxia de l'economia, la qual cosa faria insostenible el manteniment dels governs sorgits de la revolució i lligats a conquestes socials importants. La guerra econòmica dels Estats Units i dels seus aliats cerca en primer lloc afeblir a la població treballadora, minar la seva resistència, enfrontar-la al govern, dividir al poble. Un dels aspectes desmoralitzadors és l'emigració de treballadors, ovacionada per la premsa internacional com “fugen de la dictadura”. Malgrat aquesta asfixiant campanya, no semblen, de moment, haver aconseguit els seus objectius.

La política de Maduro

Les últimes mesures laborals del govern Maduro no ajuden a buscar el suport de la classe treballadora, la que amb la seva mobilització va frenar el cop de 2002 i l'única que pot defensar al país de la intervenció imperialista. Com assenyalen els companys veneçolans del col·lectiu El Trabajador, s'han privatitzat empreses

estats com l'Estat Arròs de l'Alba, la xarxa dels proveïment bicentenaris ha estat lliurats a grups econòmics regionals provocant acomiadaments massius de treballadors violant la LOTTT (l'equivalent al nostre estatut dels Treballadors). En una fulla difosa l'1 de maig, els companys denuncien "la Política regressiva dels salaris impulsada pel ministre de planificació Ricardo Meléndez; a través de la imposició de les taules salarials, les quals constitueixen un atac brutal a les conquestes històriques dels treballadors, ja que liquiden de facto les convencions col·lectives".

En aquesta fulla afegeixen que "Per als treballadors defensar la nació és defensar-nos a nosaltres mateixos. Per a nosaltres la defensa de la nació ha d'estar vinculada a la lluita per millorar les condicions de vida dels treballadors, treient l'enorme càrrega de la crisi que recau sobre l'esquena del poble treballador, i posant-la sobre les espatlles del capital. (...) Per a garantir les nostres reivindicacions, i al seu torn defensar a la nació i la sobirania, només serà possible si els treballadors ens organitzem en el nostre propi terreny de forma independent, no hi ha socialisme sense que la classe treballadora sigui protagonista en el procés de transformació econòmica, social i política de la socie-

Escola de Formació 2019

Madrid, 21 al 23 de juny - L'Escorial

*Els joves tenim dret a un futur digne,
organitzem-nos per a conquerir-lo!*

Conferències, debats, pel·lícules i altres activitats
Contacte: escueladeformaciondelposi@gmail.com

tat, assumint l'avantguarda de la lluita per una veritable democràcia, per la sobirania nacional i la ruptura completa amb l'imperialisme i el capital".

El govern de Maduro, voltat per l'ofensiva imperialista, exterior i interior, ha de triar quin camí seguir i quins aliats buscar. La classe treballadora és l'única que pot defensar fins a la fi a Veneçuela. Però no prendrà sobre les seves espatlles

aquesta tasca si no uneix aquesta lluita a la defensa de les seves conquestes socials i les seves reivindicacions.

La posició de la IV Internacional es basa en la *defensa incondicional de Veneçuela i el seu Govern contra la ingerència imperialista* (la concreció pràctica de la qual és la campanya llançada per l'Acord Internacional dels Treballadors i els Pobles)

Per a una anàlisi més detallada dels atacs continuats dels EUA contra Veneçuela, recomanem als lectors d'aquesta Carta la consulta de l'article:

"Veneçuela, una nació sota setge"

Publicat en el número 101 de LA VERITAT, revista teòrica de la IV Internacional

Sol·licita el teu exemplar en inforposi@gmail.com

Campanya d'extensió i subscripcions a aquesta Carta Setmanal

Si no la reps, et convidem a que la rebis cada setmana. Si la reps, et proposem que subscriguis a altres companyes i companys als quals pugui interessar.

L'elaboració i enviament d'aquesta Carta comporta algunes despeses. El POSI, que l'edita, no té ni vol subvencions, tota la seva activitat i les seves publicacions són finançades exclusivament per treballadores i treballadors, que volen recolzar, en aquest cas, la publicació de la Carta Setmanal. Demanem un suport de 5 EUROS a l'any, o més si us sembla.

Per rebre-la, envia un correu electrònic a: inforposi@gmail.com

o entra a la nostra Web: <http://www.posicuarta.org>

Nostre compte corrent en La Caixa és: **2100 2812 51 0200071314**. Indicant: Recolzo Carta Setmanal

Carrer Desengaño, 12 (1º 3A). 28004 - Madrid
Telèfon: 91 522 23 56 - Fax: 91 521 72 01
<http://www.posicuarta.org>
Busca'ns en Twitter: @posicuarta